

ψεν ἐκ μίσους, ὅταν μὲ ἠρώτησας τ' ὄνομά της. Καὶ τοῦτο ἐνῶ οὐδεὶς δεσμὸς συνέδεσε ποτὲ καὶ ἐμὲ μετὰ σοῦ.

ΣΑΠΦΩ

Μὲ κατακρίνεις, διότι πολὺ σὲ ἠγάπησα;

ΦΑΩΝ

Ὅχι· δὲν κατακρίνω· καθὼς δὲν κατακρίνω ἐκείνον ὅστις ποτίζει βραδὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θανατηφόρον δηλητήριον εἰς τὸν θραύοντα τὴν εὐτυχίαν δύο ὄντων ἀγαπωμένων.

ΣΑΠΦΩ

(ἀναλαμβάνουσα τὴν λύραν τῆς καὶ σπεύδουσα πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ βράχου ψάλλει)

ὦ Φάων, γὰρ μετὰ τοῦ βίου,
μόνον ὁ θάνατος δὲν πονεῖ,
δὲν ἔστι τὸ ἀνθρῶπιον χωρὶς ἡλίου
καὶ χωρὶς ἔρωτος ἢ γυνῆ.
Ὅτ' ἀπεμονήσῃς μετὰ βραχείας
στιγμᾶς τὴν τύχην μου συμφορὰν...
Ἀλλὰ ὅποτε τῆς Ἰονίης
πλὴρ τὴν αἰῶσόν τὴν ὕμνον,
ἐνῶ τὸ πλοῖον σπλῖναι τὸ κῶμα
κ' αἱ καὶ τῆς ψάλλοντος ἔστι γλῶσσά
μὴ λησμονήσῃς εἶναι τὸ μῆμα
τῆς παλαιῶρος Σαπφῆς ἐκεῖ.
Ἄγριον μῆμα, στοιχείων κάλη,
πάντος βραχύνοντος, ταραχῆ,
αἴσιον μόνον νὰ περιβῶλη
τὸν ἔρωτά μου τὸν δυστυχῆ.

(Καταθέτει τὴν λύραν καὶ θεωρεῖ τὸν Φάωνα)

Δὲν θὰ ἴδω πλέον ποτὲ τὴν φιλιότην αὐτῆς μορφῆς.

ΦΑΩΝ

Ἐνθυμεῖσαι τὸν Ἀθηνόδωρον; — Δὲν ἀπαντᾷς; (ἡ Σαπφὼ κύπτει τὴν κεφαλὴν.)
Ἀπορῶ πῶς ἔχεις τόσον εὐρείαν καρδίαν ἀντέχουσαν εἰς τασυῦτον πυρετώδεις ἐκάστοτε ἔρωτας.

ΣΑΠΦΩ (δακρύουσα.)

Ἐλεος, ὦ Φάων, ἔλεος.

ΦΑΩΝ

Ὁ Ἀθηνόδωρος ἐκεῖνος πρὶν σ' ἀπαντήσῃ ἠγάπα καὶ ἠγαπᾶτο θερμῶς. ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῆς Δεαίνης, ἥτις χάριν αὐτοῦ ἐθυσίασε τὰ πάντα. Αἴφνης σὲ ἀπῆν-

τησε· τὸν ἐσαγήνευσας σὺ, Κίρκη, ἥτις, διότι δὲν αἰσθάνεσαι προσποιεῖσαι ἄριστα τὸν ἔρωτα. Ἀφοῦ ἔπαιξας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινα χρόνον, ἔπειτα... τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀθηνόδωρος;

ΣΑΠΦΩ

(Βαίνουσα πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ βράχου.)

Εἰσαι θηρίου!

ΦΑΩΝ (ἀπεθόστατα.)

Ἔχεις καιρὸν, κανεῖς δὲν σὲ βιάζει νὰ πέσῃς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπέκτησας πολλοὺς ἐραστὰς μέχρι σήμερον; ἀδιάφορον. Ὁ Ἀθηνόδωρος λοιπὸν ἀγνοεῖς τί ἀπέγεινεν; Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀγνοῶ τί ἀπέγεινεν ἡ Δεαίνα ἥτις ἐγκατελείφθη, ἥτις δὲν ἠγάπησεν ἢ μόνον τὸν Ἀθηνόδωρον καὶ ἥτις ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

ΣΑΠΦΩ

Ἀπάνθρωπε!

(Ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν.)

ΦΑΩΝ

Ἡ Δεαίνα εἶμαι ἐγὼ, Σαπφῶ, καὶ ἐξεδικήθην.

Δ. ΠΑΡΑΡΡΗΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΙ

ΛΑΖΑΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

ΚΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ

(Ἐκ τῶν Impressions de voyage τοῦ Al. Dumas)

..... Ἐξητάσαμεν ἐν τοῖς προηγουνοῖς τὸν πολιτικὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Λαζαρόνου· εἶδομεν πῶς φέρεται πρὸς τοὺς ξένους, καὶ πῶς πρὸς τοὺς συμπολίτας του· ὑπολείπεται νὰ ὁμιλήσωμεν ἤδη περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Μοναχὸς τις, ποιοσδήποτε, ἔρχεται εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ ἐπιβαίνει ἐπὶ μιᾷς λέμβου.

— Διὰ ποῦ, ἄγιε πάτερ; ἐρωτᾷ ὁ λεμβούχος λαζαρόνος.

— Διὰ τὸ Παυσίλυπον, ἀπαντᾷ ὁ μοναχός.

Καὶ ὁ λεμβούχος ἀρχίζει νὰ κωπηλατῇ μετὰ καταφανοῦς δυσαρεσκείας· διότι οὐδέποτε οἱ μοναχοὶ πληρώνουσι πορθμεῖα. Μόνον ἐνίοτε προσφέρουσιν ὀλίγον ταμβάκου, ἀλλὰ μόνην ταύτην τὴν ἀμοιβὴν πρέπει νὰ περιμένῃ ὁ λαζαρόνος. Καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι λεμβούχος Νεαπολιτανὸς ἠρνήθη νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς λέμβου του μοναχόν.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ μοναχὸς αἰσθάνεται πρᾶγμα τι κινούμενον εἰς τοὺς πόδας του.

— Τί εἶναι αὐτό; ἐρωτᾷ.

— Ἐνα παιδί, ἀποκρίνεται ὁ λεμβούχος.

— Ἰδικόν σου;

— Καθὼς λένε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι βέβαιος;

— Καὶ ποῖος εἶναι βέβαιος δι' αὐτό!

— Σεῖς μάλιστα ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλου.

— Διὰ τί τάχα;

— Διότι ποτὲ δὲν μένετε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ἐχετε δίκαιον· ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν ἓνα τρόπον, διὰ νὰ μαυθάνωμεν, ἂν τὸ παιδί εἶναι πράγματι ἰδικόν μας.

— Τί τρόπον;

— Τὸ φυλάττομεν ἕως οὗ νὰ γίνῃ πέντε χρόνων.

— Ἐ, ἔπειτα;

— Ὅταν κλείσῃ τοὺς πέντε, κάμνομεν ἓνα περίπατον εἰς τὴν θάλασσαν.

— Καὶ μετὰ ταῦτα;

— Μετὰ ταῦτα ὅταν φθάσωμεν εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Ἰσχίας, ἢ εἰς τὸν κύλπον τῆς Βαῖας, τὸ ῥίπτομεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἂν ἡμπορῇ καὶ κολυμβῇ μόνον του δὲν μᾶς μένει καμμία ἀμφιβολία.

— Ἀλλὰ ἂν δὲν ἡμπορέσῃ νὰ κολυμβήσῃ μόνον του;

— Α! ἂν δὲν ἡμπορέσῃ νὰ κολυμβήσῃ

μόνον του, θὰ εἶπῃ ὅτι τὸ παιδί δὲν εἶναι ἰδικόν μας. Εἴμεθα βέβαιοι δι' αὐτό, ὥς νὰ τὸ ἐβλέπαμεν μὲ τὰ μάτια μας.

— Τότε λοιπὸν τί κάμνετε τὸ παιδί;

— Τί τὸ κάμνομεν;

— Ναί.

— Τί τὰ θέλετε, γέροντά μου. Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, εἶναι αὐτὸ σφάλμα τοῦ παιδιοῦ, διότι αὐτὸ δὲν ἐξήτησε νὰ ἰδῇ τὸν κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο βουτᾶμε καὶ ἡμεῖς καὶ τὸ βγάνομεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα τὸ φέρομεν πάλιν εἰς τὸ σπῖτι.

— Καὶ ὕστερον;

— Ὑστερον τὸ τρέφομεν αὐτὸ εἶναι χρέος μας. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν ἀνατροφὴν του ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα· αὐτὸ δὲν εἶναι ὀδική μας δουλεία· ὥστε, καταλαμβάνεις, γέροντά μου, γίνεται μοσχομάγκας πρώτης ποιότητος· δὲν πιστεύει οὔτε θεὸ οὔτε διάβολο, ὀρκίζεται, βλασφημεῖ. Καὶ ὅταν φθάσῃ καὶ γίνῃ δεκαπέντε χρόνων, ὅταν πλέον δὲν ᾔναι χρήσιμος εἰς τίποτε, τότε τὸν κάμνομε...

— Τί τὸν κάμνετε; εἶμαι περίεργος νὰ μᾶθω.

— Τὸν κάμνομεν καλόγηρον, γέροντά μου.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ λαζαρόνος εἶναι ὁπαδὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ Βαλταίρου, ὑλιστῆς ἢ ἄθεος. Ὁ λαζαρόνος πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, ἐλπίζει εἰς τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, καὶ ἐν ᾧ περιγελαῖ τὸν κακὸν καλόγηρον, σέβεται τὸν καλὸν ἱερέα.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων κατηριθμεῖτο εἷς, ὅστις ἦγε καὶ ἔφερε τοὺς λαζαρόνους κατὰ βούλησιν. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτον ὁ πατήρ Ρόκκο, ὀνομαστὸς ἱεροκήρυξ, γνωστὸς καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ τελευταίου ἱερέως.

Ὁ πατήρ Ρόκκο ἀπολαμβάνει πλεοντέραν ὑπόληψιν εἰς Νεάπολιν, ἀφ' ὅσων ὁ Βοσσουέτος, ὁ Φλεσιέ, καὶ ὁ Φενελὼν ἠνωμένοι δὲν ἀπολαμβάνουσιν εἰς Παρισίους.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο μετεχειρίζετο πάντοτε τρία μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του: τὴν πειθῶ, τὴν ἀπειλὴν, καὶ τὴν μαστίγωσιν. Κατ' ἀρχάς, μεθ' ὅλως ἰδιαζούσης κατανύξεως, ὠμίλει περὶ τῆς ἀνταμοιβῆς τῶν δικαίων ἐν τῷ παραδείσῳ· ἀκολουθῶς, ἂν τὸ μέσον τοῦτο ἦν ἀνεπαρκές, μετέβαινε εἰς τὴν ἐξοικόνισιν τῶν κολάσεων τοῦ Ἄδου· καὶ ἐπὶ τέλους, ἂν οὐδὲν καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς ταύτης κατώρθου, ἐξήγαγε κάτωθεν τοῦ ῥάσου του ἐν βούνεον, καὶ ἐμαστίγου ἀνιλεῶς τοὺς βραχίονας τοῦ ἀκροατηρίου του. Καὶ θὰ εἶχε βεβαίως πολὺ ἀπεσκληρυμμένην καρδίαν ὁ ἁμαρτωλὸς ἐκεῖνος, ὅστις καὶ μετὰ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐπέμενε.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο εἶναι ἐκεῖνος, εἰς ὃν ὀφείλεται ὁ φωτισμὸς τῆς Νεαπόλεως. Ἡ πόλις αὕτη, ἀπαστράπτουσα σήμερον ἐκ τοῦ φωτὸς τῶν λυχνιῶν καὶ τοῦ αεριόφωτος, τῶν φανῶν καὶ τῶν φαναρίων, τῶν κηρίων καὶ τῶν κανδηλίων, πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἦν βεβυθισμένη, ἐντὸς παχυλωτάτου σκότους. Οἱ πλούσιοι ἐφρόντιζον νὰ ἔχωσιν δαδούχον, ὅστις τὴν νύκτα ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν των. Οἱ δὲ πτωχοὶ προσεπάθουν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ δαδούχου τῶν πλουσίων ἀκολουθοῦντες, ὅταν τυχὸν τοῖς παρῤουσιάζετο τοιαύτη τις εὐκαιρία, τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἣν καὶ οἱ πλούσιοι ἠκολούθουν.

Ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης τοῦ φωτισμοῦ προέκυπτεν ὅτι αἱ κλοπαὶ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολὺ πλεον συνηθέστεραι, ἀπὸ σήμερον· ὅπερ, ἂν καὶ φαίνεται ἀδύνατον, εἶναι ἐν τούτοις ἀληθέστατον.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀστυνομία ἀπεφάσισεν ὥραϊαν τινὰ πρωΐαν νὰ φωτισθῶσιν αἱ τρεῖς κυριώτεραι τῆς Νεαπόλεως ὁδοί: ἡ Κιαῖρα, ἡ ὁδὸς Τολέδου καὶ ἡ Φορκέλλα.

Καὶ δὲν ἦτο λίαν κατεπεῖγον νὰ φωτισθῶσιν αἱ ὁδοὶ αὗται, διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ τρεῖς αὗται ὁδοὶ ἦσαν αἱ μόναι αἵτινες ἠδύναντο ἀκινδύνως νὰ μείνωσιν ἄνευ φωτισμοῦ· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν τελειότητα εὐθὺς

ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἡ ἀστυνομία, ὅσην τάσιν καὶ ἂν εἶχεν εἰς τὸ νὰ ἦναι ἀναμάρτητος, ὑπέκειτο ὅμως καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς γενικοὺς τῆς προόδου κανόνας.

Πεντήκοντα λοιπὸν φανοὶ κατέκλυσαν τὰς ἀνωτέρω τρεῖς ὁδοὺς, καὶ ἠνῆφθησαν ὥραϊαν τινὰ ἐσπέραν, χωρὶς νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ λαζαρόνοι ἂν ἦναι καὶ αὐτοὶ σύμφωνοι.

Τὴν ἐπιούσαν οὔτε εἰς φανὸς ἔμενε· οἱ λαζαρόνοι τοὺς ἔθραυσαν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου.

Τρεῖς ἀνενέωσαν τὸ πείραμα· τρεῖς ἐπῆλθε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ ἀστυνομία, μὲ τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα φανούς της, τὴν ἔπαθε.

Προσεκάλεσαν τὸν πατέρα-Ρόκκο, εἰς ὃν ὡμολόγησαν τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν εἰρίσκετο ἡ κυβέρνησις.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο ὑπεσχέθη νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοὺς ἀπειθῶντας, ἂν τῷ ἐπέτρεπον νὰ φερθῇ πρὸς τοὺς Λαζαρόνους ὅπως αὐτὸς ἠθελεν.

Ἡ κυβέρνησις καταγοητευμένη, διότι ἀπηλλάγη τῆς φροντίδος ταύτης, ἔδωκεν ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα εἰς τὸν πατέρα-Ρόκκο, ὅστις εὐθὺς ἤρχισε νὰ θέτῃ εἰς πρᾶξιν τὴν μέθοδόν του.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο ἠννόησεν ὅτι πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ φωτισθῶσιν αἱ στεναὶ καὶ βορβορώδεις ὁδοί· κοὶ ὡς κέντρον ἔθεσε τὴν ὁδὸν ἀγίου Ἰωσήφ, ἥτις ἀφ' ἐνὸς μὲν φέρει εἰς τὴν ὁδὸν Τολέδου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Σάντα-Μαδρίνα. Διέταξε λοιπὸν νὰ ζωγραφίσωσιν ἐπὶ τινος ὥραϊου λευκοῦ τοίχου, εὐρισκομένου εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ, μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τοῦ ἀγίου Ἰωσήφ.

Οἱ Λαζαρόνοι παρηκολούθησαν τὴν πρόοδον τῆς εἰκόνης ἐπὶ τοῦ τοίχου μὲ προφανῇ εὐχαρίστησιν. Ἐλησμονήσαμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Λαζαρόνος εἶναι καλλιτέχνης.

Ὅταν ἡ τοιχογραφία ἐτελείωσεν, ὁ πατήρ-Ρόκκο ἀνῆψεν ἐν κηρίον πρὸ τῆς τοιχογραφίας· ἔτρεφε μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, καὶ ἔκαιεν ἐν κηρίον πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγίου· οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀντεῖπῃ. Ἀλλως τε τὸ

κηρίον ἔρριπτεν ἀσθενέστατον φῶς. Δέκα βήματα μακρὰν αὐτοῦ, ἡδύνατό τις ἐλευθέρως νὰ κλέψῃ, νὰ φονεύσῃ, νὰ δολοφονήτῃ· ἀπρτοῦντο λυγγὸς ὀφθαλμοὶ καὶ διακρίνωσι τὸν κλέπτην τοῦ κλαπέντος, τὸν φονέα τοῦ φονευθέντος, τὸν δολοφόνον τοῦ θύματος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ πατήρ-Ρόκκο ἀνῆψε καὶ ἕτερον κηρίον· ἡ εὐλάβειά του ηὔξανε, οὐδὲν εἶχε τις ν' αὐτεῖπῃ. Μόνον δύο κηρία ἔχουσι διπλάσιον φῶς, ἀφ' ὅσων ἔχει ἐν. Οἱ Δαζαρόνοι ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσιν ὅτι ἔχει ἀρκετὸν φῶς ἡ ὁδὸς ἁγίου Ἰωσήφ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατήρ-Ρόκκο ἀνῆψε καὶ τρίτον κηρίον. Τώρα πλέον οἱ Δαζαρόνοι ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται μεγαλοφῶνως. Ὁ πατήρ-Ρόκκο ὅμως δὲν ἔλαβε παντάπασιν ὑπ' ὄψιν τὰ παράπονά των· καὶ ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ εὐλάβειά του ηὔξανε ἐπαισθητῶς, τὴν τετάρτην ἡμέραν ἔθεσε πρὸ τῆς εἰκόνης ἓνα φανόν.

Τὴν φορὰν ταύτην οἱ Δαζαρόνοι ἠνύνησαν τοὺς σκοποὺς τοῦ πατρὸς Ρόκκου· κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ ὁδὸς ἁγίου Ἰωσήφ ἦτον ἐξ ἴσου φωτεινὴ ὥς καὶ τὴν μεσημβρίαν.

Οἱ Δαζαρόνοι ἔθραυσαν τὸν φανὸν τοῦ πατρὸς Ρόκκου, ὥς εἶχον θραύσει τοὺς φανούς τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ κηρύξῃ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν περὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ.

Τὸ κήρυγμα τοῦ πατρὸς-Ρόκκο ἐθεωρεῖτο ὥς μέγα συμβεβηκός.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο σπανίως ἐκήρυττε, πάντοτε ὅμως εἰς σπουδαιοτάτας περιστάσεις· δὲν ἔλεγε φράσεις μόνον αὐτὸς, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ πράγματα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ πράγματα, ἅτινα διηγείτο ὁ πατήρ-Ρόκκο, δὲν ἦσαν ποτὲ ἀνώτερα τῆς διανοίας τοῦ ἀκροατηρίου του, τὰ κηρύγματα τοῦ πατρὸς Ρόκκο ἐνεποιοῦν πάντοτε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν του.

Ὡστε μόλις διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ὁ πατήρ-Ρόκκο θὰ κηρύξῃ, καὶ ἀμέσως ὅλοι οἱ Δαζαρόνοι ἤρχισαν νὰ ἐπανα-

λαμβάνωσι πρὸς ἀλλήλους τὴν σπουδαίαν ταύτην εἶδησιν, τοιοῦτοτρόπως δὲ κατὰ τὴν ὀρισμένην διὰ τὸ κήρυγμα ὥραν οὐχὶ μόνον εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμον ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, ἀλλ' ὑπῆρχε καὶ οὐρὰ τοῦ πλήθους τούτου, ἀρχομένη ἀπὸ τὰ προπύλαια καὶ τὰς κλίμακας τῆς ἐκκλησίας, ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Μαρκατέλλου καὶ τελευτῶσα μέχρι τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων.

Ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ οἱ τελευταῖοι δὲν ἡδύναυτο νὰ ἀκούσωσι τίποτε, ἀλλ' ἐπανεπαύοντο ἐπὶ τῆς καλοσύνης τῶν δυναμένων νὰ ἀκούωσιν, οἵτινες θὰ ἐπανελάβανον πάντα λόγον τοῦ πατρὸς Ρόκκο.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος· ἤνοιξε τὸ στόμα του καὶ πάντες ἐσίγησαν.

— Τέκνα μου, εἶπε, καλὸν εἶναι νὰ μάθετε ὅτι ἐγὼ παρήγγειλα νὰ ζωγραφίσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, τὴν ὅποیان βεβαίως μετὰ θαυμασμοῦ θὰ παρατηρήσατε εἰς τὴν ὁδόν, ἡ ὅποια φέρει τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἁγίου.

— Τὸ εἰξεύρομεν, τὸ εἰξεύρομεν εἶπον ἐν χορῇ οἱ Δαζαρόνοι.

Ὁ πατήρ-Ρόκκο ἐποίησε τὸ ἀντίθετον τῶν πλειοτέρων ἱεροκηρύκων οἵτινες πρὶν ἀρχίσωσι θέτουσιν ὥς ὅρον νὰ μὴ τοὺς διακόπτωσιν οἱ ἀκροαταί των, ὁ πατήρ Ρόκκο προῦκάλει συνήθως διαλόγους ἐκτεταμένους.

— Τέκνα μου, ἐξηκολούθησε, καλὸν εἶναι νὰ μάθητε ὅτι ἐγὼ ἔθεσα ἐν κηρίῳ πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ.

— Τὸ εἰξεύρομεν, ἐπανελάβον οἱ Δαζαρόνοι.

— Ὅτι ἐγὼ ἔθεσα δύο κηρία πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ.

— Τὸ εἰξεύρομεν καὶ τοῦτο.

— Ὅτι ἐγὼ ἔθεσα τρία κηρία πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ.

— Καὶ αὐτὸ τὸ εἰξεύρομεν.

— Τέλος, ὅτι ἐγὼ ἔθεσα ἓνα φανὸν πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ.

— Ἀλλὰ διατὶ νὰ βάλετε φανόν, ἀφ' οὗ εἰς κανένα ἅγιον δὲν βάλλουσιν;

— Διότι, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἔχει

περισσότεραν ἰσχὺν ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν οὐρανὸν, πρέπει περισσότερον παντὸς ἄλλου νὰ τὸν τιμῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς.

— ὦ! ἐκραύγασαν οἱ λαζαρόνοι, μίαν στιγμὴν, πάτερ Ῥόκκο· ἔχομεν ἐν πρώτοις τὸν Θεόν, ποῦ εἶναι πολὺ καλλίτερος ἀπὸ αὐτόν.

— Καλὰ συμφωνῶ, εἶπεν ὁ πατὴρ Ῥόκκο.

— Ἐπειτα τὴν Παναγίαν!

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἡ Παναγία εἶναι γυναῖκά του.

— Τὸν Χριστόν!

— Ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς του.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Ὅτι ὁ σύζυγος καὶ ὁ πατὴρ εἶναι ἀνώτεροι τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ.

— Ποῦ θὰ εἰπῇ λοιπὸν πῶς ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἔχει περισσότεραν δύναμιν ἀπὸ τὴν Παναγίαν;

— Ναί.

— Καὶ ἀπὸ τὸν Χριστόν;

— Ναί.

— Τί δύναμιν ἔχει λοιπὸν;

— ἔχει τὴν δύναμιν νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὅλους ὅσοι εἶχον εὐλάβειαν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς.

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμαν;

— Βεβαιότατα.

— Μὰ καὶ τοὺς κλέπτας ἀκόμη;

— Καὶ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

— Καὶ τοὺς ληστὰς ἀκόμη;

— Καὶ τοὺς ληστὰς ἀκόμη.

— Καὶ τοὺς δολοφόνους ἀκόμη;

— Καὶ τοὺς δολοφόνους ἀκόμη.

Ψιθυρισμὸς ἀμφιβολίας διηγέρθη εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ὁ πατὴρ Ῥόκκο ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ψιθυρισμὸν τοῦτον νὰ αὐξήσῃ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ.

— Ἀμφιβάλλετε; ἠρώτησε μετὰ τινος στιγμᾶς.

— Χμ! ἔκαμον οἱ λαζαρόνοι.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς διηγηθῶ τί συνέβη τώρα κοντὰ, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἰς τὸν Μαστρίλλαν;

— Εἰς τὸν Μαστρίλλαν, τὸν ληστήν;

— Μάλιστα.

— Ποῦ ἐδικάσθη εἰς Γαήταν;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἐκρεμάσθη εἰς Τερράκιναν;

— Μάλιστα.

— Διηγήσου μας, πάτερ Ῥόκκο, διηγήσου μας, ἐκραύγασαν ἔλοι οἱ λαζαρόνοι.

Ὁ πατὴρ Ῥόκκο αὐτὴν μόνην τὴν πρόσκλησιν περιέμενεν, ὥστε ἤρχισεν τὴν διήγησίν του.

— Καθὼς εἰξεύρετε, ὁ Μαστρίλλας ἦτον ἓνας ληστής ποῦ δὲν ἐπίστευε τίποτε καὶ δὲν εἶχε οὔτε ἱερὸν οὔτε ὅσιον ἐπάνω του ἀλλ' ὅ,τι δὲν εἰξεύρετε εἶναι ὅτι ὁ Μαστρίλλας εἶχεν εἰς μεγάλην εὐλάβειαν τὸν ἅγιον Ἰωσήφ.

— Ὅχι, ἀλήθεια, δὲν τὸ εἰξεύραμεν, εἶπαν οἱ λαζαρόνοι.

— Καλὰ, λοιπὸν σᾶς τὸ λέγω ἐγώ.

Οἱ λαζαρόνοι ἐπανελάβον πρὸς ἀλλήλους.

— Ὁ Μαστρίλλας εἶχεν εἰς μεγάλην εὐλάβειαν τὸν ἅγιον Ἰωσήφ.

— Κάθε ἡμέραν ὁ Μαστρίλλας προσήχετο εἰς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, καὶ ἔλεγε: «Μεγάλε ἅγιε, τόσον πολλὰς ἁμαρτίας ἔκαμα, ὥστε μόνον εἰς σέ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μὲ σώσῃς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου. Διότι μόνον σὺ δύνασαι νὰ κατορθώσῃς, ἅμα παρακαλέσῃς τὸν πανάγαθον Θεόν, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον ἓνας ἁμαρτωλὸς ὡς ἐμέ. Κάθε ἄλλος ἅγιος θὰ ἔχανε τὰ πασχάλια του. Μόνον λοιπὸν εἰς σέ ἔχω πεποιθήσιν, μέγαλε ἅγιε Ἰωσήφ.» Αὐτὴν τὴν προσευχὴν ἔκαμνε καθ' ἡμέραν.

— Ἐ! λοιπὸν; ἠρώτησαν οἱ λαζαρόνοι.

— Λοιπὸν, ἀπεκρίνατο ὁ ἱεροκήρυξ, ὅταν ἦτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου, ὅταν ἀνέβῃ τὴν κλίμακα τῆς ἀγχόνης, ὅταν ἐτέθη τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ προσευχηθῇ μίαν στιγμὴν. Ἡ ἄδεια τῷ παρεχωρήθη. Ἐπανελάβε τότε τὴν συνήθη προσευχὴν του καὶ ὅταν ἐτελείωσε χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ νὰ τὸν σπρώξῃ ὁ δήμιος, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰς τὸν αἶρα.

Μετὰ πέντε λεπτά ἦτο κρεμασμένος.

— Τὸν εἶδα ποῦ τὸν ἐκρέμασαν, εἶπε τις τῶν παρευρισκομένων.

— Ἐλοιπὸν, ὅσα λέγω εἶναι ἀληθῆ; ἠρώτησεν ὁ ἱεροκῆρυξ.

— Εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ λαζαρόνος.

— Ὑστερα; ὕστερα; ἐφώναζον οἱ λαζαρόνοι, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ἐνδιαφέρονται μεγάλως εἰς τὴν διήγησιν τοῦ πατρὸς Ῥόκκο.

— Μόλις ὁ Μαστρίλλας ἀπέθανε, καὶ εἶδε δύο δρόμους ἔμπροσθέν του· ὁ εἰς ὑπῆγαιεν ἐπάνω, ἦτον ἀνηφορικὸς, ὁ ἄλλος ὑπῆγαιεν κάτω, ἦτο κατηφορικὸς. Ὅταν κρεμασθῇ κανεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ᾔηται ζαλισμένος καὶ νὰ μὴ εἰξεύρῃ τί νὰ κάμῃ. Ὁ Μαστρίλλας ἐπῆρε τὸν δρόμον τὸν κατηφορικόν.

Ὁ Μαστρίλλας κατέβαινε, κατέβαινε, κατέβαινε, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ μίαν νύκτα καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἀκόμη. Τέλος πάντων εὔρε μίαν θύραν. Ὁ Μαστρίλλας ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν. Παρουσιάζεται ἀμέσως ὁ Πλούτων.

»— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ἐρωτᾷ ὁ Πλούτων.

»— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀποκρίνεται ὁ Μαστρίλλας.

»— Τί θέλεις;

»— Θέλω νὰ ἔμβω.

»— Ποῖος εἶσαι;

»— Εἶμαι ὁ Μαστρίλλας.

»— Δὲν ἔχει τόπον διὰ σέ· διηλθες τὴν ζωὴν σου προσευχόμενος εἰς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ· ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὸν ἅγιόν σου.

»— Ποῦ εἶναι ὁ ἅγιος Ἰωσήφ;

»— Εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

»— Ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν.

»— Γύρισε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθες, θὰ εὕρῃς ἓνα δρόμον νὰ πηγαίνῃ ἐπάνω· ἅμα ἔμβῃς εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον τράβα ὅλο ἴσχα καὶ εἰς τὴν ἄκρῃ θὰ εὕρῃς τὸν οὐρανόν;

»— Μὰ νὰ μὴ χάσω τὸν δρόμο;

»— Ἀ! μπᾶ! δὲν εἶναι δυνατόν.

»— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

»— Τίποτε, τίποτε.

Ὁ Πλούτων ἐκλείσει τὴν θύραν του, καὶ ὁ Μαστρίλλας ἔλαβε τὴν εἰς τὸν οὐρανὸν ἄγουσαν.

» Ἀνέβαινε ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ μίαν νύκτα καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἀκόμη· ἀκολουθῶς ἤρχισε πάλιν νὰ ἀναβαίνει ἐπὶ μίαν νύκτα, μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα, ὅταν εὔρε μίαν θύραν. Ἦτον ἡ θύρα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Μαστρίλλας ἐκρούσε τὴν θύραν· παρουσιάσθη ὁ ἅγιος Πέτρος.

»— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος Πέτρος.

»— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν κόλασιν, ἀποκρίνεται ὁ Μαστρίλλας.

»— Τί ἀγαπᾷς.

»— Ἦθελα νὰ ἔμβω.

»— Ποῖος εἶσαι;

»— Εἶμαι ὁ Μαστρίλλας.

»— Πῶς! ἐφώνησεν ὁ ἅγιος Πέτρος, εἶσαι ὁ Μαστρίλλας ὁ κακούργος, ὁ Μαστρίλλας ὁ κλέπτης, ὁ Μαστρίλλας ὁ δολοφόνος καὶ ζητεῖς νὰ ἔμβῃς εἰς τὸν οὐρανόν;

»— Διάβολε! ἀφ' οὗ δὲν μὲ θέλουν εἰς τὴν κόλασιν, πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ὑπάγω εἰς κανὲν μέρος.

»— Καὶ διατί δὲν σὲ θέλουσιν εἰς τὴν κόλασιν;

»— Διότι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν εἶχον μεγάλην εὐλάβειαν εἰς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ.

»— Ἄλλος πάλιν! εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος. Μὰ δὲν θὰ τελειώσωμεν ἐπὶ τέλους! Ἀλλὰ, τόσον χειρότερα, μὰ τὴν πίστιν μου! Ἐβαρέθηκα νὰ ἀκούω πάντοτε νὰ μοῦ ψάλλετε τὸ ἴδιον τραγοῦδι. Ὁχι, δὲν θὰ ἔμβῃς μέσα.

»— Πῶς δὲν θὰ μ' ἀφίσητε νὰ ἔμβω;

»— Ὁχι.

»— Καὶ τότε ποῦ θέλετε λοιπὸν νὰ ὑπάγω;

»— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολο!

»— Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχομαι.

»— Καλὰ, ἐπίστρεψε πάλιν ἐκεῖ.

»— Ἀ! ὅχι, ὅχι! Εὐχαριστῶ· εἶναι τόσον μακρὰν καὶ εἶμαι ἐλεεινὰ κουρασμένος. Ἦλθα ἐδῶ καὶ θὰ μείνω.

»— Πῶς! θὰ μείνης;

»— Μάλιστα.

»— Καὶ μήπως λογαριάζεις νὰ ἔμβης μέσα χωρὶς ἐγὼ νὰ θέλω;

»— Ἐλπίζω.

»— Καὶ ποῖος ἐλπίζει νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ἔμβης;

»— Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Ποῖος μὲ θέλει; ἤκούσθη ἐρωτῶσα φωνή τις.

»— Ἐγώ! ἐγώ! ἐκραύγασεν ὁ Μαστρίλλας, ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν αὐτὴν ὡς τὴν τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ. Καὶ πράγματι ἦταν ὁ ἅγιος οὗτος, ὅστις, διαβαίνων τυχαίως ἐκεῖθεν, ἤκουσε προφερόμενον τ' ὄνομά του.

»— Ὅριστε, ἐψιθύρισε ὁ ἅγιος Πέτρος· αὐτὸ τώρα μᾶς ἔλειπε.

»— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος Πέτρος, ἀπολύτως τίποτε.

»— Πῶς τίποτε; ἐκραύγασεν ὁ Μαστρίλλας· τίποτε τὸ λέγεις αὐτὸ τοῦ λόγου σου; Μὲ στέλλεις εἰς τὴν κόλασιν, καὶ θέλεις νὰ μὴ φωνάζω;

»— Διατὶ στέλλετε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὴν κόλασιν; ἠρώτησεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Διότι εἶναι ληστής.

»— Ἀλλ' ἴσως μετενόησε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

»— Ὅχι! ἀπέθανεν ἀμετανόητος!

»— Ψεύματα! ἐκραύγασεν ὁ Μαστρίλλας.

»— Εἰς ποῖον λοιπὸν ἅγιον ἀφιέρωσες τὴν ψυχὴν σου ὅταν ἀπέθνησκες; ἠρώτησεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Ἀλλ' εἰς ὑμᾶς, μέγιστε ἅγιε, εἰς ὑμᾶς, εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον. Ἀλλ' ἀπὸ ζηλοτυπίαν ὁ ἅγιος Πέτρος κάμνει αὐτὰ ποῦ κάμνει.

»— Ποῖος εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ τότε ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Εἶμαι ὁ Μαστρίλλας.

»— Πῶς! σὺ εἶσαι ὁ Μαστρίλλας, ὁ καλὸς μου Μαστρίλλας, ὁ ὁποῖος ἀδιαλείπτως προσηύχετο εἰς ἐμέ;

»— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος.

»— Καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου, ἀπηνθύνθη πρὸς ἐμέ, ἀπ' εὐθείας;

»— Πρὸς ὑμᾶς μόνον.

»— Καὶ δὲν θέλει νὰ σὲ ἀφίσῃ νὰ ἔμβης;

»— Ἀν ἡ τύχη μου δὲν τὸ ἔφερνε νὰ περάσητε ἀπ' ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο τελειωμένον.

»— Ἀγαπητέ μοι ἅγιε Πέτρε, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ μετ' ἡθους ἀξιοπρεποῦς, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀφίσῃτε νὰ περάσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

»— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος· ἢ εἶμαι θυρωρὸς ἢ δὲν εἶμαι. Ἐὰν δὲν ἔχουσιν εὐχαρίστησιν ἀπ' ἐμέ, ἄς μὲ ἀπολύσουν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς· ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι κύριος τῆς θύρας μου, καὶ ν' ἀνοίγω εἰς ὅποιον μοῦ ἀρέσει.

»— Καλὰ λοιπὸν τότε, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἰς τὸν Θεόν. Βεβαίως δὲν τῷ διαφιλονεικεῖτε τὸ δικαίωμα νὰ ἀφίσῃ νὰ ἐμβαινῇ εἰς τὸν Παράδεισον ὅσους κρίνει καλόν.

»— Ἐστω, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Θεοῦ.

»— Ἀλλ' ἄφησε νὰ ἔμβῃ τοῦλάχιστον ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

»— Ἀς περιμένῃ εἰς τὴν θύραν.

»— Τί ὀφείλω νὰ πράξω, μέγιστε ἅγιε; ἠρώτησεν ὁ Μαστρίλλας. Πρέπει νὰ παραβιάσω τὴν θύραν, ἢ νὰ κάθῃμαι καὶ νὰ προσμένω;

»— Περιμένε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ· καὶ ἂν σὺ δὲν ἔμβης, ἐγὼ θὰ ἐξέλθω.

»— Θὰ προσμένω, εἶπεν ὁ Μαστρίλλας.

» Ὁ ἅγιος Πέτρος ἐπανεκλείσε τὴν θύραν, ὁ δὲ Μαστρίλλας ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου.

» Οἱ δύο ἅγιοι ὑπῆγον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τινος στιγμᾶς τὸν εὖρον καταγινόμενον νὰ ψάλλῃ ἀκολουθίαν εἰς τιμὴν τῆς Παναγίας.

»— Πάλιν! εἶπεν ὁ παναγαθος Θεός,

ἀκούσας τὸν κρότον τῶν βημάτων τῶν δύο ἀγίων. Μὰ δὲν ἤμπορεῖτε λοιπὸν νὰ μὲ ἀφήσητε δέκα λεπτὰ εἰς ἡσυχίαν ; Τί μὲ θέλετε ;

»—Κύριε, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ ἅγιος Ἰωσήφ

»—Κύριε, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, ὁ ἅγιος Πέτρος

»—Ἀλλὰ πάντοτε λοιπὸν θὰ μαλ-
λώνετε ; Ἀλλὴν δουλειὰν λοιπὸν νὰ μὴ
ἔχω, παρὰ νὰ καταγίνωμαι πάντοτε νὰ
σᾶς εἰρηνεύω !

»—Κύριε, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, ὁ
ἅγιος Πέτρος δὲν ἀφίνει νὰ ἐμβαίνωσιν
εἰς τὸν παράδεισον ὅσοι ἔχουσιν εὐλά-
βειαν πρὸς ἐμέ.

»—Κύριε, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ
ἅγιος Ἰωσήφ, θέλει νὰ ἐμβάσῃ ὅλον
τὸν κόσμον.

»—Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω, πῶς εἶσαι ἓνας
ἐγωῖστῆς ! ἐκραύγασεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»—Καὶ σὺ ἓνας φιλόδοξος ! ἐκραύ-
γασεν ὁ ἅγιος Πέτρος.

»—Σιωπῇ ! εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός.
Ἄς ἴδωμεν περὶ τίνος πρόκειται ;

»—Κύριε, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος,
εἶμαι θυρωρὸς τοῦ παραδείσου, ἢ ὄχι ;

»—Εἶσαι. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡδυνά-
μεθα νὰ εὐρωμεν καλλίτερον, ἀλλ' ἐπὶ
τέλους εἶσαι.

»—Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγω ἢ
νὰ κλείω τὴν θύραν εἰς ὅσους παρουσι-
άζονται ;

»—Τὸ ἔχετε· ἀλλ' ἐννοεῖται, πρέπει
νὰ ἦναι κἀνεὶς δίκαιος. Ποῖος παρουσιά-
ζεται ;

»—Εἰς ληστής, εἰς κλέπτης, εἰς δο-
λοφόνος !

»—ὦ ! ἔκαμεν ὁ πανάγαθος Θεός.

»—Ὅστις ἐκρεμάσθῃ κάτω εἰς τὴν
γῆν.

»—ὦ, ὦ ! ἀληθῇ εἶναι αὐτὰ, ἅγιε
Ἰωσήφ ;

»—Κύριε . . . εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ
ἐν ἁμηχανίᾳ.

»—Εἶναι ἀληθῇ, ναὶ ἢ ὄχι ; Ἀπο-
κρίθητε !

»—Ἐν μέρει εἶναι ἀληθῇ, εἶπεν ὁ
ἅγιος Ἰωσήφ.

»—Ἄ ! ἐφώνησε θριμβευτικῶς ὁ
ἅγιος Πέτρος.

»—Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔτρεφε
πάντοτε ἰδιαιτέραν εὐλάβειαν πρὸς ἐμέ,
καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς
φίλους μου εἰς τὴν δυστυχίαν.

»—Πῶς ὠνομάζετο ; ἠρώτησεν ὁ πα-
νάγαθος Θεός.

»—Μαστρίλλας, ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος
Ἰωσήφ μετὰ τίνος δισταγμοῦ.

»—Περίμενε, περίμενε ! ἔκαμεν ὁ
πανάγαθος Θεός, πρσπαθῶν νὰ ἀνεύρῃ
ἐν τῇ μνήμῃ του τὸ ὄνομα τοῦτο. Μα-
στρίλλας, Μαστρίλλας, ἀλλὰ τὸν γνω-
ρίζω ἐγὼ αὐτόν.

»—Ἐνας κλέπτης, εἶπεν ὁ ἅγιος
Πέτρος.

»—Ἐνας ληστής, ἓνας δολοφόνος ;

»—Ναὶ, ναί !

»—Ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὴν ὁδὸν ἀπὸ
Ῥώμης εἰς Νεάπολιν, μεταξὺ Τερράκι-
νης καὶ Γαήτης ;

»—Ναὶ, ναί, ναί.

»—Καὶ ὁ ὁποῖος διήρπαζεν ὅλας τὰς
ἐκκλησίας.

»—Πῶς καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον θέ-
λεις νὰ τὸν ἐμβάσῃς ἐδῶ, ἠρώτησεν ὁ
πανάγαθος Θεός τὸν ἅγιον Ἰωσήφ.

»—Διατί ὄχι ; ἀπήντησεν ὁ ἅγιος
Ἰωσήφ· ἀφ' οὗ ἔχομεν ἐδῶ καὶ τὸν με-
τανοήσαντα ληστήν.

»—Ἄ ! οὕτω λοιπὸν ὁμιλεῖς εἰς ἐμέ,
εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός, ὃν ἡ μομφὴ
αὕτη μεγάλως ἐπείραζε, διότι πάντοτε
αὐτὸν τὸν μετανοήσαντα ληστήν ἀνέφε-
ρον οἱ ἅγιοι, ὅταν τοῖς ἠρνεῖτο νὰ ἀφε-
θῇ ἐλευθέρᾳ ἢ εἴσοδος εἰς τινα τῶν προ-
στατευομένων του.

»—Διότι αὐτὸ εἶναι ὀρθόν.

»—Καλὰ ! θὰ ἴδωμεν ! Ἄγιε Πέτρε !

»—Κύριε !

»—Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἀφήσῃς νὰ εἰ-
σέλθῃ ὁ Μαστρίλλας, εἶπεν ὁ πανάγα-
θος Θεός. Ἦκουσας ;

»—Κάλλιστα, Κύριε. Μείνατε ἡσυ-
χος, δὲν θὰ εἰσέλθῃ.

»—Ἄ ! δὲν θὰ εἰσέλθῃ ; εἶπεν ὁ
ἅγιος Ἰωσήφ.

»—Ὁχι ! εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός.

»— Αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖός σας λόγος.

»— Μάλιστα.

»— Ἐπιμένετε;

»— Ἐπιμένω.

»— Ἐχετε ἀκόμη καιρὸν νὰ σκεφθῆτε.

»— Δὲν ἀναιρῶ ὅσα εἶπον.

»— Τότε λοιπὸν, ὑγιαίνοτε, Κύριε.

»— Πῶς, ἀναχωρεῖς;

»— Ναί.

»— Διὰ ποῦ;

»— Ἐπιστρέφω εἰς Ναζαρέτ.

»— Ἐπιστρέφεις εἰς Ναζαρέτ, τοῦ λόγου σου;

»— Βεβαιότατα. Δὲν ἔχω ὀρεξίαν νὰ μείνω εἰς μέρος, ὅπου μὲ μεταχειρίζονται τοιουτοτρόπως.

»— Ἀγαπητέ μοι ἄγιε, δεκάτην ἤδη φορὰν ἀκούω τὴν αὐτὴν ἀπειλήν.

»— Ἐ! λοιπὸν, δὲν θὰ τὴν ἀκούσητε καὶ ἐνδεκάτην.

»— Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

»— Ἀ! τόσῳ τὸ καλλίτερον! Λοιπὸν μὲ ἀφίνετε νὰ ἀναχωρήσω.

»— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

»— Δὲν μὲ κρατεῖτε;

»— Θεὸς φυλάξῃ!

»— Θὰ τὸ μετανοήσητε.

»— Δὲν πιστεύω.

»— Θὰ ἴδωμεν.

»— Λοιπὸν ἄς ἴδωμεν.

»— Σκεφθῆτε καλά.

»— Ἐσκέφθην.

»— Ὑγιαίνοτε, Κύριε.

»— Ὑγιαίνοτε, ἄγιε Ἰωσήφ.

»— Εἶναι ἀκόμη καιρὸς, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἐπιστρέφων.

»— Πῶς ἀκόμη δὲν ἀνεχώρησας; εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός.

»— Ὅχι, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀναχωρῶ.

»— Καλὸν κατευόδιον!

»— Εὐχαριστῶ.

» Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του, ὁ ἅγιος Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θύραν του, ὁ δὲ ἅγιος Ἰωσήφ ὑπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐνθα ἐφόρεσε τὴν ζώνην του, ἔλαβε τὴν

ὁδοιπορικὴν αὐτοῦ βακτηρίαν, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τῆς Παναγίας.

» Ἡ Παναγία ἔψαλλε τὸ Stabat mater τοῦ Περγολέζου, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν οὐρανόν. Αἱ ἅγαι ἐνδεκακισχίλιαι παρθένοι ἀπετέλουν τὸν χορόν· τὰ σεραφεῖμ, τὰ χερουβεῖμ, τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀρχαγγέλων ἔπαιζον διάφορα ὄργανα· ὁ ἅγγελος Γαβριὴλ διηύθυνε τὴν ὀρχήστραν.

»— Ψίττ! ἔκαμεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

»— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Παναγία.

»— Τρέχει ὅτι πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.

»— Ποῦ;

»— Τί σε μέλει;

»— Ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ μάθω;

»— Εἶσαι σύζυγός μου ναὶ ἢ ὄχι;

»— Ναί!

»— Λοιπὸν, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν σύζυγόν της.

»— Εἶμαι δούλη σου, κύριέ μου, καὶ σὲ ἀκολουθῶ ὅπου μὲ διατάξῃς.

»— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ· ἐλθέ.

» Ἡ Παναγία ἠκολούθησε τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους, καὶ μὲ τὸν συνήθη αὐτῇ πειθήνιον χαρακτήρα, ἐπειδὴ πάντοτε ἦτον ἐτοίμη καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς νὰ δίδῃ τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς τηρήσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς.

»— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, τί κάμνεις αὐτοῦ;

»— Βλέπετε, σὰς ὑπακούω, κύριέ μου.

»— Μὲ ἀκολουθεῖς μόνη;

»— Φεύγω ὡς ἤλθον.

»— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· φέρε μετὰ σοῦ καὶ ὅλον τὸ ἐπιτελεῖόν σου.

» Ἡ Παναγία ἔκαμεν ἐν νεῦμα, καὶ αἱ ἐνδεκακισχίλιαι παρθένοι τὴν ἠκολούθησαν ἄδοντας· ἔκαμεν ἕτερον νεῦμα καὶ τὰ σεραφεῖμ, τὰ χερουβεῖμ, τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων τὴν συνώδευσαν παίζοντα λύρας, ἄρπας καὶ κιθάρας.

»— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

» Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπεθεώρει τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον, εἰς ὃ εἰχον παρεισφρήσει τυπογραφικὰ τινα σφάλματα.

» — Ψτ! ἔκαμεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» — Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

» — Τρέχει ὅτι πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.

» — Ποῦ;

» — Τί σὲ μέλει;

» — Ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἐπὶ τέλους νὰ μάθω;

» — Εἶσαι υἱὸς μου, ναὶ ἢ ὄχι;

» — Ναί, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

» — Ὁ υἱὸς ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ τὸν πατέρα του.

» — Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, πάτερ μου, θὰ ὑπάγω ὅπου προστάξητε.

» — Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, ἐλθέ.

» Ὁ Χριστὸς τὸν ἠκολούθησε μὲ γλυκύτητα καὶ ταπεινότητα.

» — Ε! εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, τί κάμνεις αὐτοῦ;

» — Σὰς ὑπακούω, πάτερ μου.

» — Μὲ ἀκολουθεῖς μόνος;

» — Φεύγω, ὡς ἦλθον.

» — Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· πάρε μαζί σου καὶ ὅλον σου τὸ ἐπιτελεῖον, πάρε το.

» Ὁ Ἰησοῦς ἐνευσεν· οἱ ἀπόστολοι ἐτάχθησαν πέριξ αὐτοῦ· ὁ Ἰησοῦς ὕψωσε τὴν φωνὴν καὶ ἀμέσως προσέτρεξαν οἱ ἅγιοι, αἱ ἅγαι, καὶ οἱ μάρτυρες.

» — Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ὁ Χριστός.

» Καὶ οἱ ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι, αἱ ἅγαι οἱ μάρτυρες τὸν ἠκολούθησαν.

» Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς τῆς συνοδίας καὶ ἐβάδισαν πρὸς τὴν θύραν· ὀπισθέν του ἤρχοντο ἡ Παναγία καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ οὐρανοῦ.

» Καθ' ὁδὸν συνήντησαν τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον συνδιελέγετο μετὰ τῆς περιστερᾶς τῆς κιβωτοῦ.

» — Ποῦ πηγαίνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠρώτησε τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

» — Ὑπάγομεν νὰ σχηματίσωμεν ἓνα ἄλλον παράδεισον, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» — Καὶ διατί αὐτό;

» — Διότι δὲν μένομεν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοῦτον.

» — Ἀλλ' ὁ πανάγαθος Θεός;

» — Τον πανάγαθον Θεὸν, τὸν ἀφίνομεν.

» — Ὡ! θὰ συμβαίῃ ἴσως καμμία παρεξήγησις, εἶπε τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν Κύριον;

» — Πήγαινε, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, ἀλλὰ κάμε γρήγορα, διότι βιαζόμεθα.

» — Πετῶ ἐκεῖ καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν στιγμὴν.

» Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπέταξε πρὸς τὸ προσευχητήριον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν ὤμων του κινῶν τὰς πτέρυγας του.

» — Α! σὺ εἶσαι; εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός· τί νέα;

» — Νέα! νέα τρομερά!

» — Ποῖα;

» — Μὰ δὲν ἤξεύρετε λοιπὸν τίποτε;

» — Ὁχι.

» — Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἀναχωρεῖ.

» — Ἐγὼ τὸν ἐδίωξα.

» — Ὑμεῖς, Κύριε;

» — Ναὶ ἐγὼ! Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συζήσῃ κανεὶς μὲ αὐτόν. Καθ' ἡμέραν νέαι ἀξιιώσεις, νέαι ἀπαιτήσεις ὡς νὰ ἦτον αὐτὸς κύριος ἀπόλυτος ἐδῶ.

» — Λοιπὸν, ὥρα ἴαν δουλειὰν ἐκάματε!

» — Πῶς;

» — Πέρνει μαζί του τὴν Παναγίαν.

» — Μπᾶ!

» — Πέρνει μαζί του τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

» — Ἀδύνατον.

» — Ἡ Παναγία πέρνει μαζί της τὰς ἐνδεκακισχιλίας παρθένους, τὰ σεραφεῖμ, τὰ χερουβείμ, τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀρχαγγέλων.

» — Καλὲ τί μὲ λέγεις!

» — Ὁ Χριστὸς πέρνει μαζί του τοὺς ἀποστόλους, τοὺς ἁγίους, τὰς ἁγίας καὶ τοὺς μάρτυρας.

» — Ἀλλὰ τότε εἶναι ἀνταρσία;

» — Γενική.

» — Τί λοιπόν θὰ ἀπομείνη εἰς ἐμέ ;
 » — Οἱ προφῆται Ἡσαΐας, Ἰεζεκιήλ, Ἰερεμίας.

» — Ἀλλὰ θὰ μὲ καταλαμβάνη πλή-
 ξις θανάσιμος μὲ αὐτούς.

» — Τί νὰ γίνῃ !

» — Ἴσως εἶσαι ἡπατημένον.

» — Παρατηρήσατε.

» Ὁ Θεὸς παρετήρησε διὰ τοῦ αὐτοῦ
 παραθύρου, ἐν ᾧ τὸν εἶδεν ὁ μέγας ποιη-
 τῆς Βερανζέρος καὶ διέκρινεν ἀναρίθ-
 μητον πλήθος συνωθούμενον πρὸς τὸ
 μέρος τῆς θύρας τοῦ παραδείσου· τὸ
 λοιπὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἦτο κενόν,
 ἐξαιρουμένης γωνίας τινὸς, ὅπου συνω-
 μίλουν οἱ τρεῖς προφῆται.

» Ὁ πανάγαθος Θεὸς δι' ἑνὸς μόνοῦ
 βλέμματος ἐνόησε τὴν κρισιμωτατὴν
 θέσιν εἰς ἣν περιέστη.

» — Τί πρέπει νὰ πράξω ; ἠρώτησεν
 ὁ Θεὸς τὸ ἅγιον πνεῦμα

» — Τί νὰ σᾶς εἶπω καὶ ἐγὼ δὲν
 ἤξεύρω, ἀπεκρίθη τοῦτο, διότι ἀγνοῶ
 τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ.

» Ὁ πανάγαθος Θεὸς διηγήθη τότε
 αὐτῷ τί συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
 ἁγίου Ἰωσήφ, ἕνεκα τοῦ Μαστρίλλα,
 ὡς καὶ τίνι τρόπῳ ἐδικαίωσε τὸν ἅγιον
 Πέτρον.

» — Ἐπράξατε μέγα λάθος, εἶπε τὸ
 ἅγιον Πνεῦμα.

» — Πῶς ἔπραξα μέγα λάθος ;

» — Ἐ! Θεέ μου, μάλιστα. Δὲν
 πρόκειται πλέον περὶ τῆς ἀξίας ἢ μὴ
 τοῦ προστατευομένου· πρόκειται περὶ τῆς
 ἰσχύος τοῦ προστατοῦ.

» — Αὐτὸς ὁ μηδαμινὸς λεπτοργός !

» — Ἴδου λοιπόν τί θὰ εἰπῇ νὰ τὸν
 ἀναβιβάσῃτε εἰς τόσον ὑψηλὴν περιω-
 πὴν. Καταχρᾷται τὴν θέσιν του.

» — Τί νὰ κάμω λοιπόν ;

» — Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος· πρέ-
 πει νὰ ἐνδώσῃτε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του.

» — Ἀλλ' εἶναι ἱκανὸς νὰ μοὶ ἐπι-
 βάλλῃ νέους ὅρους !

» — Πρέπει νὰ τοὺς παραδεχθῇτε
 ἀμέσως. Ὅσον πλέον τὸν κάμετε νὰ
 προσμένῃ, τόσον ἀπαιτητικώτερος θὰ
 καταστῇ.

» — Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὸν εὕρῃς,
 εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός.

» Καὶ πτερυγίσαν εὐρέθῃ εἰς τὴν θύ-
 ραν τοῦ παραδείσου· οὐδὲν εἶχε μετα-
 βληθῇ. Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἔθετε τὴν χεῖρα
 εἰς τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τοῦ παραδεί-
 σου, καὶ ὅλοι περιέμενον ν' ἀνοίξῃ τὴν
 θύραν διὰ νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ. Ὁ-
 σον διὰ τὸν ἅγιον Πέτρον, καθὼ ἀπό-
 στολος, ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν
 Χριστόν.

» — Ὁ πανάγαθος Θεὸς σᾶς ζητεῖ,
 εἶπε τὸ ἅγιον Πνεῦμα πρὸς τὸν ἅγιον
 Ἰωσήφ.

» — Ἀ! δόξα σοι ὁ Θεός ! ἀπύνησεν
 οὗτος.

» — Εἶναι διατεθειμένος νὰ πράξῃ
 ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

» — Ἐγνώριζα πολὺ καλὰ ὅτι ἐκεῖ
 θὰ κατήντα τὸ πρᾶγμα.

» — Δύνασθε νὰ ἀποστείλετε ἕκαστον
 εἰς τὴν θέσιν του.

» — Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ ! Παρακαλῶ
 τοὺναντίον ὅλους νὰ μὲ προσμένωσιν
 ἐδῶ. Ἐὰν δὲν κατορθώσωμεν νὰ συνεν-
 νοηθῶμεν ἐπαναρχίζομεν πάλιν.

» — Θὰ περιμένωμεν, εἶπον ἡ Πανα-
 γία καὶ ὁ Ἰησοῦς.

» — Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» Καὶ, προπορευομένου τοῦ ἁγίου
 Πνεύματος, διηυθύνθη εἰς τοῦ Θεοῦ.

» — Κύριε, εἶπε τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
 εἰσελθὼν πρῶτον, ἰδοὺ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» — Κακὴ κεφαλὴ !

» — Ἀκούσατε· ἢ εἶναι ἅγιος κανεὶς
 ἢ δὲν εἶναι· ἐὰν ᾔναι ἅγιος πρέπει νὰ
 ἐμβάξῃ εἰς οὐρανοὺς τοὺς δοξάζοντας
 αὐτόν· ἐὰν ὅχι πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν
 παράδεισον.

» — Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ· ἄς παύ-
 σωμεν πλέον αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.

» — Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, ἄς ὁμιλήσω-
 μεν· καλὰ σήμερον συνεβιβάσθημεν,
 ἀλλ' αὔριον θ' ἀρχίσωμεν πάλιν τὰ
 ἴδια.

» — Τί θέλεις ; ἴδωμεν,

» — Θέλω ὅλοι ὅσοι ἐπικαλοῦνται τὸ
 ὄνομά μου ἐν τῇ γῇ νὰ εἰσέρχωνται εἰς
 οὐρανοὺς μετὰ θάνατον.

» — Διάβολε ! καταλαμβάνεις τί μὲ ζητεῖς.

» — Ἐξαίρετα.

» — Ἐὰν ἔδιδον αὐτὸ τὸ προνόμιον εἰς ὅλους

» — Ἐν πρώτοις ἐγὼ δὲν εἶμαι ὡς ὅλους

» — Ἐλα, ἄς συμβιβασθῶμεν.

» — Δὲν ἔχει συμβιβασμὸν, ἢ ναὶ, ἢ ὄχι !

» — Θέλεις τὸ τέταρτον ;

» — Φεύγω ἀμέσως.

» Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἔκαμεν ἐν βῆμα.

» — Τὸ ἥμισυ ;

» — Ὑγιαίνετε.

» Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν.

» — Τὰ τρία τέταρτα ;

» — Καλὴν νύκτα.

» Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ἐξῆλθε.

» — Μήπως σπουδαίως ἀναχωρεῖ ; ἠρώτησεν ὁ πανάγαθος Θεός.

» — Βέβαια σπουδαίως, ἀπήντησε τὸ ἅγιον πνεῦμα.

» — Δὲν γυρίζει καθόλου ὀπίσω ;

» — Καθόλου.

» — Δὲν βραδύνει διόλου τὴν πορείαν του ;

» — Ἐξ ἐναντίας τρέχει.

» — Πέταξε κατόπιν του καὶ εἶπέ του νὰ ἐπιστρέψῃ.

» Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπέταξε πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας τὸν ἐπανέφερε.

» — Δοιπὸν, εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός, ἐπειδὴ κύριος ἐνταῦθα εἰσθε σεῖς καὶ ὄχι ἐγὼ, θὰ γίνῃ ὅπως θέλετε.

» — Στείλατε νὰ φέρωσι τὸν συμβολαιογράφον, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἰωσήφ.

» — Πῶς τὸν συμβολαιογράφον ; παρετήρησεν ὁ πανάγαθος Θεός.

» — Οἱ λόγοι πετοῦν, τὰ γραφόμενα μένουν, λέγει μίᾳ παροιμία.

» — Προσκαλέσατε τὸν συμβολαιογράφον, εἶπεν ὁ πανάγαθος Θεός.

» Ὁ συμβολαιογράφος προσεκλήθη, καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ κατέχει ἤδη συμβόλαιον συντεταγμένον καθ' ὅλους τοὺς τύπους, δι' οὗ ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ

εἰσάγῃ εἰς τὸν παράδεισον πάντας τοὺς δοξάζοντας αὐτόν.

» Δοιπὸν, σὰς ἐρωτῶ τώρα, ἅγιος ὡς τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, εἶναι δυνατόν νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ ἐν ἐλεεινὸν κηρίον, ὡς ἅγιος τῆς τρίτης ἢ τῆς τετάρτης τάξεως, ἢ τοῦ πρέπει φανός ; »

— Τοῦ πρέπει, τοῦ ἀξίζουσι δέκα, εἴκοσι, ἑκατὸν φανοὶ, ἐκραύγασαν οἱ λαζαρόνοι. Ζήτω ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ! . . . ζήτω ὁ πατὴρ τοῦ Χριστοῦ ! . . . ζήτω ὁ σύζυγος τῆς Παναγίας ! . . . κάτω ὁ ἅγιος Πέτρος !

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ πατὴρ Ῥόκκο ἔθεσε δέκα φανούς εἰς τὴν ὁδὸν ἁγίου Ἰωσήφ. Τὴν ἐπαύριον ἔθεσεν ἑτέρους εἴκοσιν εἰς τὰς παρακειμένας ὁδοὺς· τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν ἐτοποθέτησεν εἰς τὰ πλησίον μέρη ἑτέρους ἑκατόν. Καὶ ὅλα ταῦτα πρὸς μεγάλην δόξαν τοῦ ἁγίου, ὅστις ἀπέκτησε μεγίστην δημοτικότητα, ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ πατρὸς Ῥόκκο.

Τοιοιτοτρόπως οἱ φανοὶ τῆς ὁδοῦ ἁγίου Ἰωσήφ ἐπεκτανθέντες ἀφ' ἑνὸς μὲν μέχρι τῆς ὁδοῦ Τολέδου καὶ ἀφ' ἑτέρου μέχρι τῆς πλατείας τῆς Σάντα Μεδίνας, κατ' ὀρθῶσαν μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ εἰσδύσωσι, χάρις εἰς τὸ εὐσεβὲς στρατήγημα τοῦ πατρὸς Ῥόκκο, μέχρι τῶν σκοτεινοτέρων καὶ ἐρημοτέρων ἀγυιῶν τῆς Νεαπόλεως :

Ν. Γ. Π.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὁ κύριος Ῥαπινιέρ εἶναι εἰς τὴν ἑπαυλιν ; Ὡ διάβολε τοῦ Ῥονκερόλ . . . πόσον καλὸς διάβολος θὰ ᾔσο, ἐὰν ἠδύνασο νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃς ἀπὸ αὐτόν.